

Димитър Бежански

Науката е слънце, което във
душите греЙ!

Петър Георгиев, известен между колегите си като Пешо Бизона, отключи блиндираната врата на апартамента си и още от прага се провикна:

– Гинче! Гинче! Къде си ма, патко такава! Бързо дай едно уиски, че ще припадна!

Жена му изплува от дъното на хола.

– Какво има, бе Пешо? Какво е станало? Ау, колко си пребледнял! Да не са ти взривили беемвето?!

– По-лошо, Гинче, много по-лошо! – рухна Бизона в първия фойл, който се изпречи на пътя му.

– Божичко, Пешо! Мерцедеса ли ти взривиха?!

– Казах ти – още по-лошо! Кръстника иска да ме изхвърли от групировката!

Жена му прилекна от изненада.

– Ха така! Сега се наредихме! И защо?!

– Ми прост съм бил, ей затова!

Жена му прилекна още повече и се плясна по бедрата. После помисли секунда-две и рече:

– То, Пешо, че си прост – прост си! Ама Кръстника за рекетър ли те е взел или за доцент!

– И аз това му викам, Гинче! – съкрушено въздъхна Бизона. – Кой, питам, троши най-хубаво ръце? Пешо! Кой най-бързо изкълчва ключици? Пешо! Кой реже уши, докато мигнеш? Пак Пешо!

– А той?

– Той пак си държи на неговото! Прост си вика! Вчера, вика, те пратих да гръмнеш един на улица „Хризантема“ 8, а ти си гръмнал съвсем друг човек на улица „Перуника“ 8!

– Е-е, ама ти наистина голяма беля си направил! – кротко приседна до мъжа си Гинчето.

– Бе, ква беля, бе! Ква беля! – озъби й се той. – Хризантема, перуника! И едното – цвете, и другото – цвете! Кой ще ти помни толкова?!

– Пешо, Пешенце! – погали го по рошовите вежди съпругата. – Ами като не помниш, записвай си! Аз, като не помня, си записвам!

– Как да запиша, ма Гинче! – почти проплака Бизона, разнежен от ласката. – Ти знаеш ли какво тежко детство съм имал! Другите – на училище. Пешо – на обир! Другите – пак на училище – Пешо на кражба! Кога да я науча тая пуста азбука?! Пък и то буквите не били една и две или десет примерно, а цели двацет!

– Не двацет, а трийсет!

– Ето, виждаш ли! И затова Кръстника е решил да ме изгони от групировката! Утре, вика, вместо фирма „Софунивърс“, ти къвто си прост, ще вземеш да взривиш Софийския университет! И е прав, Гинче! Което си е верно, верно е – аз тия две фирми не ги различавам много-много!

Жена му нервно закричи из хола.

– И сега, Пешо, кво ще правим?

– И аз това се чюдя, Гинче – кво да правим! Да има да се запиша те първа в училище – не става! Я ми виж физиономията! Даскалите до един ще се разбягат! Освен да си наема частен учител! Ще му плащам по хиляда долара на месец – дано ме научи на азбуката!

– У-у-у, ти пък! Хиляда долара! – плесна с ръце жена му. – Че ти за хиляда долара Благовест Сендов можеш да си наемеш!

– Тоя па кой е?

– Абе, не съм много сигурна, но май беше някакъв академик, пък после го наеха за политик. Абе, от важните клечки!

– Не, не! – поклати глава Бизона. – Чак такъв не ми трябва! Ще си взема аз едно просто даскалче и ще си му плащам да ме научи на четене, на писане, на всичко! Затова тичай сега да ми сипеш едно уиски, а след това бягай да ми купиш един буквар! И по-бързо, докато Кръстника наистина не ме е изхвърлил от групировката!

След две минути Петър Георгиев, известен между колегите си като Пешо Бизона, отпиваше на бавни глътки дванайсетгодишно „Тичърс“, а очите му възбудено блестяха, както блестят очите на всеки първокласник.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3040>]